

Joan Carles González Pujalte

Rastres de l'escapista

Premi
Alfons el Magnànim
València de Poesia

...A la pedra hem anat vençuts
i sota la pedra hem volgut deixar la nostra duresa.
Hem anat a la flexibilitat de l'espiga.
Ens hem bressolat amb ella com si fóssim insectes.

UN

Queda la humitat de nosaltres en les planes sorrenques,
extenses de la realitat. Les olors, els senyals en la cadira,
les ratlles del moviment, les fortors del lavabo,
la nerviosa dansa del volum de l'ombra, una certa escuma
que esquitxa els miralls. Queda de nosaltres
d'alguna manera l'irresponsable traç d'una presència.
Com un fum. Quedem com queda la cera de les espelmes.
Quedem com els cercles que deixen les botelles fredes,
com l'escata que deixa un peix a l'arena.
Quedem com un cercle de tons diferents que deixa
la gota que llisca des de la vena. Quedem en el silenci
d'una pedra com quan el pianista desfà els seus dits
damunt les tecles blanques i negres. Quedem
com un besllum en una parpella. Quedem com el fred
quasi espiritual de quan es tanca una porta
de forma violenta. I deixem el rastre trist del gel quan la neu
deixa de ser bella. Queda el groc de la bavalla del llop
quan ha passat buscant-nos per totes les estances
com un àngel cànid. Quedem com l'horror dels seus ulls
de fòsfor. Quedem en el vapor de la dutxa. Quedem
en el tacte del sabó fent corriols entre les teves escletxes.
Quedem com una mentida amb ulls meus que t'observen
des del mirall entre lletres mal fetes al baf de certes
realitats paral·leles.

DOS

Instal·la la llum una nit sahariana
entre el so de les bombetes quan els filaments se'ls fonen.

Instal·la una brillantor de cristall l'aranya
que passa equilibrada damunt la seda
d'unes cames femella. Instal·la un rastre
d'abandó la cadira que s'arrossega
silenciosa damunt la moqueta.

Instal·la la llum cada objecte
en el seu petit univers.

Instal·la la llum a la nostra camisa
el pic de calç que ha caigut de les motlures
del sostre d'un hotel vetust de Venècia.

Instal·la la llum un món de brills
en la gota que llisca pel vidre quan cau la pluja
i cau una llum incerta des d'una incerta perspectiva;
en la perla que penja de l'orella
de la dama veronesiana.

Instal·la el temps un esperit de defici en la rosa
que creix en un racó del jardí que comença
a la humitat de les nostres aixelles, que acaba
al bosc eternament borrascós del nostre ventre.

TRES

On el dit ha perdut l'empremta,
el cor el seu reflux, el llavi el foc,
la teia d'altres focs que a la fusta nova
s'enganyaven. On la carn ha perdut
els extrems i els tactes, els meandres,
els rius empallegosos,
les penínsules la ira de la roca viva que,
cretàtica, s'endinsava a l'oceà.
On la neu ha deixat el seu blanc
en l'espai infinit i és un plec brut
de desordre i controvèrsia.
On la poma s'ha podrit des dels angles
cap endins, on s'ha fet aquell centre tou,
sucós, aquella crema infecta
per als insectes voraços.
On les pedres arrossequen infèrtils
aquella inarrel de l'arbre que es dona
al límit extrem del paisatge. Allà el rastre.
Com l'ofidi que oblida la cua entre les arenes.
Com el rèptil que abandona la pell.
Per si ens animem
a buscar-nos l'un a l'altre.

QUATRE

Aquesta cadena de llum
en què s'ennuega la tarda
com en un brull de pèls.
Aquest allargassar-se l'ombra
quan s'ha simplificat el món
i les cases són cubs blancs
i les muntanyes llunyanes
són arestes brillants
i les aigües llengües blanques.
Aquesta condemna inquietant de planes netes,
suprematistes que s'alcen
per les nostres cames.
Aquestes tenses rodoneses de tot.
Aquestes òrfiques fórmules
per immortalitzar l'instant.
Aquesta roba al gibrell de la roba neta
com un munt de neu calenta.
Aquest record que tenim de Walt Withman.
Aquest record que tenim
de coses oblidades.
Aquesta roba estesa com un exèrcit
de banderes derrotades.
Aquestes arquitectures llunyanes, soviètiques,

monstruoses sense la nostra presència
democràtica i liberal.
Aquest límit per al somni sense límits
al que s'ha de somiar.
Aquest no-ser, aquest tètric anar fent.
Aquest no sentir-se.
Aquest mínim batec.
Aquest només ser abric, camisa, jaqueta, barret.
Aquest voler voler. Aquest anar tirant.
Aquest no poder de quasi sempre.

CINC

Hem anat a les torres. Hem anat, humils,
al llavi del riu on s'agrumollen, grocs,
els peixos morts. A la pedra hem anat vençuts
i sota la pedra hem volgut deixar la nostra duresa.
Hem anat a la flexibilitat de l'espiga.
Ens hem bressolat amb ella com si fóssim insectes.
Hem estat entre els acers de les fàbriques abandonades.
Hem anat al brunzit de les antenes dels terrats,
als nius sarmentosos de les cornises on agonitzen els cucs.
Avui hem anat a l'aire que escampa les cendres
del meu germà. Hem anat a l'arbre i hem vist
les arrels com dits de vell aferrant-se a la terra,
aquella lluita entre el que s'és i el que no s'és.
Hem vist la branca i hem vist l'ocell i l'ou de l'ocell
que un altre ocell devorava. Hem anat als murs
amb forats de bala. Hem anat a l'heura dels murs.
Hem anat a les torres i hi queien llamps que un dia
acabaran per ensorrar-les. I hi conspiraven els àngels.
Hem anat al llavi del riu i hi baixava una aigua fosca
i pastosa amb peixos de sang. I sota la pell de l'aigua
navegaven lentes ofèlies amb els ulls tancats
i els peus inflats com les verges mortes de Caravaggio.
Avui hem anat consirosos a l'ombra.

Hem tingut fred, un fred íntim i irresistible.
Un fred que m'hi naixia dels propis ossos de l'esquelet.
I he anat jo a tu. I tu has anat a mi.
Hem estat buscant-nos. I quan ens hem trobat
he sabut jo que tu també havies anat a les torres,
a les pedres, al riu, a les cendres. I a l'arbre.

SIS

Devem alguna cosa. Devem uns punts finals,
una paraula a destemps, una ganyota, una màscara.
Devem minuts al rellotge, algun peu de pàgina,
una carta manuscrita, alguna observació encertada,
una pinzellada última als llavis de la Gioconda.
Devem el nom de les coses i un vers recitat pausadament.
Devem una engrapada a l'aixopluc d'una tàpia.
Dec certs crepuscles. Dec oblits, dodecafonies
davant d'un mirall. Rugits de fera descontrolada,
de màquina escurabutxaques. Devem ordres
dins dels armaris. Devem eternitats dalt d'un escenari,
monòlegs, cantates. Devem camises sense planxar
i corbates cremades. I robes de dona
que no ens hem posat mai. Devem dies vençuts,
setmanes sutjoses, certes sinceritats,
tandes en cues de supermercat, esperes en oficines.
Dues o tres fogositats, un espai en blanc.
I cops de porta, retalls de diaris, fotografies,
correus electrònics, una coreografia per a acordió,
una perspectiva inusual, una trucada a les tantes,
una de tantes trucades, una llum blanca.
Devem la teva ombra lírica i l'èxtasi del suc
de la magrana quan un ganivet la talla en dues meitats.

Devem un vers improvisat, sense mesura,
i el meu cos despullat i mort en una platja de Malta
amb els peus horrorosament inflats per acció
del tenebrisme que se'n va de nosaltres
quan se'ns prem fortament els músculs de l'ànima.